

בע"ח (ירושלים) 50117-12-12 - מדינת ישראל נ' דוד חזן ואח'

בע"ח (ירושלים) 50117-12-12 - מדינת ישראל נ' דוד חזן ואח' מחוזי ירושלים

בע"ח (ירושלים) 50117-12-12

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

1. דוד חזן

ע"י ב"כ עו"ד אריאל עטרי

2. אושר מלכה

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

[13.05.2013]

לפני כב' השופט משה יועד הכהן

ע"י ב"כ עו"ד דפנה אברמוביץ'

החלטה

1. נגד הנאשמים דוד חזן ואושר מלכה (להלן: "נאשם 1", "נאשם 2" בהתאמה, וביחד: "הנאשמים"), הוגש כתב אישום ביום 24.8.2012 (להלן: "כתב האישום"). כתב האישום מייחס לנאשמים עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. טרם התשובה לאישום, הגיש ב"כ נאשם 2 בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";). לאחר מספר דיונים והחלטות ביניים שניתנו במסגרת הדיון בבקשה, הצטמצמה המחלוקת בין הצדדים, אותה אפרט בהמשך. בנוסף, הגיש ב"כ נאשם 1 ביום 11.4.2013, בקשה נוספת לגילוי חומר חקירה ועתירה לגילוי ראיה חסויה, והצטרף לבקשתו של ב"כ נאשם 2. כתב האישום
3. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הם חברים. בין הנאשם 2 לג.ל. (להלן: "המתלונן") קיים סכסוך, עובר לאירועים המפורטים בכתב האישום. סכסוך, שהרקע שלו אינו ידוע במדויק למאשימה.

4. בכתב האישום נטען, כי ביום 22.6.2012, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, אך לאחר השעה 02:00 לערך, נכח המתלונן עם אנשים נוספים סמוך לבית הספר "עדיהו", שליד רחוב ביאליק בבית שמש (להלן: "המקום").
5. נטען, כי אותה העת, הגיעו למקום הנאשמים, יחד עם אדם נוסף בשם מוריס אבוטבול (להלן: "מוריס"), ברכבו של הנאשם 1. הנאשם 2 החזיק בידו אבן והנאשם 1, החזיק בידו מקל של טוריה. אחד הנאשמים או מוריס, ריססו באוויר חומר שהרכבו אינו ידוע במדויק למאשימה, והיכו את המתלונן בראשו וברגליו. באותה העת, אחד הנאשמים או מוריס, אמר למתלונן: "היום אתה מת". המתלונן ניסה לברוח. בנוסף נטען, כי אחד הנאשמים או מוריס, היכה את המתלונן בראשו באמצעות אבן גדולה ("בלטה").
6. עוד נטען, כי המתלונן ניסה להימלט מהנאשמים, טיפס על גדר ונחבל בידו הימנית. אחד הנאשמים או מוריס, אמר למתלונן: "תברח, אל תדאג, אתה לא תצא מזה".
7. בנוסף נטען, כי כתוצאה ממעשי הנאשמים ומוריס, נגרמו למתלונן חתכים בקרקפת ושבר דחוס בגולגולת פריאטלית משמאל, שהצריך ניתוח להרמת השבר. בנוסף, נגרמו למתלונן הימטומה בפנים וחתך עמוק, מאצבע יד ימין ועד כף היד באספקט פלמרי, עם גידים וכלי דם חשופים, שהצריך סד גבס ומתלה.
8. בסיומו של כתב האישום נטען כי במעשיהם, גרמו הנאשמים ומוריס בצוותא חדא למתלונן, חבלה חמורה שלא כדין, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.
- עיקר המחלוקת
9. כאמור, טרם התשובה לאישום, הגיש ב"כ נאשם 2 בקשה לגילוי חומר חקירה ולאחר מספר דיונים והחלטות ביניים שניתנו במסגרת הדיון בבקשה, הצטמצמה המחלוקת בין הצדדים.
10. בבקשתו המקורית של ב"כ נאשם 2 לגילוי חומר חקירה מיום 25.12.2012, ביקש לקבל לעיון ולהעתקה, שלושה חומרים עיקריים. ראשית, רשימת חומר חקירה, הכוללת את כל החומר שנאסף על ידי המשטרה. שנית, רישומים פליליים של המתלונן - ע.ת. מס' 13, של מר יניב סולימני - ע.ת. מס' 18, של מר אליהו אזולאי - ע.ת. מס' 19, ושל ישראל אזולאי - ע.ת. מס' 20. רישומים, הכוללים תיקים סגורים, בדגש על כל הנוגע לעבירות אלימות, מרמה, שיבוש הליכי משפט והדחת עדים וכן, כל חומר שנאסף במסגרת חקירת תיקים אלו, במידה וקיימים כאלו.
- שלישית, כל מידע מודיעיני או אחר, אשר נאסף על ידי גורמי אכיפת החוק בעניינם של מר יניב סולימני ו/או מר אליהו אזולאי ו/או מר ישראל אזולאי (עדי תביעה 18, 19 ו-20 בהתאמה). בנוסף, ביקש ב"כ נאשם 2 לדעת, האם שימשו אותם אנשים, סוכנים של המשטרה, או משמשים כמודיעים של המשטרה כעת, והאם קיימו שיחות כלשהן עם מפעליו או עם אנשי המודיעין, אודות האירוע המתואר בכתב האישום.

11. בתום ארבעה דיונים בבקשה (בימים 26.12.2012, 14.1.2013, 13.3.2013 ו- 14.3.2013), ומספר החלטות ביניים שניתנו בנושא, נקבע, כי המאשימה תעביר להגנה רשימה של חומר חקירה. בנוסף נקבע, כי יועברו להגנה הרישומים הפליליים של עדי תביעה מס' 18 ו-20.

12. יצוין, כי בקשה נוספת לגילוי חומר חקירה בתיק הנדון, בעניינו של הנאשם 1, הוגשה לכב' השופט מינץ בב"ח 29828-12-12 חזן נ' מדינת ישראל. בהחלטה מיום 2.1.2013, הורה כב' השופט מינץ, להעביר את הרישום הפלילי של עדי התביעה 17 ו- 23 להגנה. לגבי ע.ת. מס' 19, שהיה בין עדי התביעה 13-28, קבע: "נחה דעתי לאחר עיון ברישום הפלילי של כל העדים האחרים שרישומים אלה אינם רלבנטיים לעניין ואי חשיפתם לא יגרע מהגנת המבקש". בנוסף, לגבי הרישום הפלילי של המתלונן - ע.ת. מס' 13, קבע בהחלטה מיום 21.2.2013, כי לאחר עיון ברישום הפלילי של המתלונן, "נחה דעתי כי אין בו רלוונטיות לאישום וכי אי חשיפתו לא תפגע בהגנת המבקש".

13. בסופו של יום, נותרה להכרעה, במסגרת הבקשה לגילוי חומר חקירה שבפני, בקשתו השלישית של ב"כ נאשם 2, כפי שפורטה בפסקה 10 לעיל.

עיקרי טענות הצדדים

טענות ב"כ נאשם 2

14. ב"כ נאשם 2 ביקש כאמור, לקבל כל מידע מודיעיני או אחר שנאסף על ידי גורמי אכיפת החוק בעניינם של עדי תביעה מס' 18, 19 ו-20 וכן, לדעת האם הם שימשו סוכנים של המשטרה, או משמשים כמודיעים של המשטרה כעת, והאם קיימו שיחות כלשהן עם מפעליו או עם אנשי המודיעין, אודות האירוע המתואר בכתב האישום. לטענתו, מחומר החקירה עולה, כי האנשים המוזכרים לקחו חלק פעיל באירוע הסחיטה של ע.ת. מס' 23, ואף ניסו לסחוט את אביו של נאשם 1. עוד לטענתו, לאחר חקירה קצרה ביותר, שוחררו חלק מהאנשים, והתיק בעניינם נסגר. התנהלות אשר מעוררת שאלות רבות.

15. ב"כ נאשם 2 פרט, כי המתלונן, מסר עדות ביום האירוע של כתב האישום הנדון. לטענתו, במהלך התקופה שלאחר מכן, ומאחר והוריו של הנאשם 1 הם אנשים אמידים, ניסה המתלונן לסחוט סכום של 700,000 ₪ מאביו של נאשם 1 (להלן: "האב"). לטענת ב"כ נאשם 2, כאשר דחה האב את ניסיונות הסחיטה, באה לאוויר העולם התלונה נגד שני הנאשמים. עוד לטענת ב"כ נאשם 2, על אף שהוגשה תלונה במשטרה בנוגע לאותה סחיטה, המשטרה לא חקרה את הנושא. בנוסף טען, כי במסגרת הליכי המעצר בתיק, הורה בית המשפט למאשימה לחקור את החשד האמור ולחלופין, להמציא הודעה על סגירת אותו תיק, על מנת שניתן יהיה להגיש ערר. אולם לטענתו, מאגוסט 2012 ועד לדצמבר 2012, הדבר לא נעשה. בנוסף לטענתו, ע.ת. מס' 23, בשלב מסוים, הפליל את הנאשמים וזאת לטענתו, לאחר שהופעל עליו לחץ על ידי שני עבריינים מבית שמש, עדי התביעה 18 ו- 20, שלגבי אחד מהם תלוי ועומד כתב אישום, על הדחת עד ושיבוש הליכי משפט בתיק אחר. ב"כ נאשם 2 ציין, כי בהליך המעצר, העיר בית המשפט הערות לגבי הראיות בתיק הנדון ואף הורה לשחרר את הנאשמים באופן מיידי.

16. ב"כ נאשם 2 הוסיף וטען, כי לעניות דעתו, במסגרת תיק אחר שנוהל בבית המשפט המחוזי דנן (ת"פ 3179-09-12), בחרה המאשימה לחזור בה מכתב האישום ולא לחשוף חומרי חקירה, שיכול והוא מתייחס לאותם אנשים מדוברים. עוד לטענתו, תעודת החיסיון הקיימת בתיק, חלה על ידיעה אחת בלבד, ולא ברור מה הקשר שלה לחומר זה, המתבקש על ידו.
17. ב"כ נאשם 2 ציין, כי כידוע, "חומר חקירה", כמשמעו בסעיף 74 לחסד"פ, הוא חומר שמקיים את שלושת המבחנים הבאים: הרלוונטיות להגנת הנאשם, יכולת המאשימה להשיגו והיותו כפוף לחסיונות, אשר לגביהם ייערך איזון בכל תיק. בנוסף טען, כי נטל ההוכחה, להוכיח כי מידע אינו מהווה "חומר חקירה" ואינו רלוונטי להגנת הנאשם, הוא על המאשימה - להוכיח מעבר לכל ספק סביר. בנוסף, הציג פסיקה בנושא.
18. ב"כ נאשם 2 ביקש מבית המשפט, כי ככל שהחומר המבוקש חוסה תחת תעודת החיסיון, להורות על הסרתו. לטענתו, באיזון שעל בית המשפט לעשות, בין האינטרסים המנוגדים של הגנה על שלום הציבור ובטחון המדינה לבין האינטרס של עשיית משפט צדק, גובר זה האחרון. ב"כ נאשם 2 עמד על הזהירות הרבה שעל בית המשפט לנהוג בעת מתן החלטה זו, וכן על החשיבות של אינטרס עשיית הצדק. בנוסף, טען, כי מאחר ולרוב, אין בידי ההגנה לעורר ספק באשמת הנאשם באמצעות ראיות ישירות, אזי, גם אם הראיה החסויה היא "בעלת משמעות מסוימת" שיש בה כדי לתרום להגנת הנאשם, יש להורות על גילוייה. ב"כ נאשם 2 הציג מספר פסקי דין בסוגיית החיסיון.
19. ב"כ נאשם 2 טען, כי יש בחשיפת המידע המופיע בתעודת החיסיון כדי לסייע לנאשם, העותר, להוכיח את גרסתו. לכן לטענתו, נסוג האינטרס הציבורי מפני זכותו למשפט צדק. זאת ועוד, לטענתו, הראיות שחשיפתן מתבקשת, הן בעלות חשיבות קרדינאלית להגנת הנאשם, העותר ואין בידי ראיות חלופיות, באמצעותן ניתן יהיה להוכיח את צדקת טענתו. בנוסף לטענתו, תעודת החיסיון בתיק, גורמת לעותר נזק ראייתי חמור וכי חשוב להגנה לדעת מי הוא אותו מקור מדובר, שכן הם מבקשים לבחון את אמינות הגרסאות ואף לבחון, אפשרות לביום האירוע וההפללה. טענות ב"כ המאשימה
20. ב"כ המאשימה טענה, כי ככל שקיים מידע רלוונטי לגבי נאשם 2, שיש לו זיקה למבוקש על ידי הסניגור בסיפא של פסקה 10 לעיל, הרי מידע זה חוסה תחת תעודת חיסיון של השר לביטחון פנים. זאת, מהטעם של אינטרס ציבורי חשוב. בנוסף לטענתה, החומרים אינם רלוונטיים לתיק ואינם יכולים לסייע לקו ההגנה. ב"כ המאשימה ציינה, כי בקשת הנאשם 2 לגילוי חומר חקירה, אם בדרך של בקשה על פי סעיף 74 לחסד"פ, ואם על דרך של עתירה לגילוי ראיה, אינה אלא "מסע דיג" שאין להיעתר לו.

21. בנוסף, לגבי ת"פ 3179-09-12 טענה, כי המאשימה חזרה בה מכתב אישום וכי הראיות שם אינן רלוונטיות כלל ועיקר, לתיק זה. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי גם אילו היו הראיות האמורות, רלוונטיות לתיק זה, וכאמור לא כך הם פני הדברים, אזי לא היה בהם כדי לתרום להגנתו של הנאשם ונכון היה להחסותם, כפי שנעשה באותו תיק, בו הוצאה תעודת חיסיון ביחס לאותן ראיות.

22. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי עוד בשלבים המוקדמים של התיק, בהליכי המעצר, העבירה מכתב של רפ"ק גולן מאירי, ראש מחלקת חקירות בתחנת בית שמש, בנוגע לטענות של אביו של נאשם 1 כנגד אביו של המתלונן, ולטענה כי אלו עולים כדי עבירה פלילית. כפי שעולה מאותו מכתב, רפ"ק גולן מאירי הגיע לכלל מסקנה שלא לפתוח בחקירה פלילית, ולא לחקור את אביו של המתלונן בחשד לעבירות פליליות. ב"כ המאשימה ציינה, שבניגוד לבקשת ב"כ נאשם לקבל מכתב המודיע על סגירת התיק, על מנת שיוכל להגיש ערר, לא ניתן להעביר מכתב כמבוקש, מאחר והגורמים במשטרת ישראל הבהירו, כי לא מדובר בפתיחה וסגירה של תיק, אלא בהחלטה שלא לפתוח בחקירה כלל. דיון והכרעה

23. אפתח ואומר, כי בקשתו המקורית של ב"כ נאשם 2, אליה הצטרף מאוחר יותר ב"כ נאשם 1, הייתה בקשה לגילוי ועיון בחומר חקירה, לפי סעיף 74 לחסד"פ. אולם, מאחר ולטענת המאשימה, החומר המבוקש חוסה תחת תעודת חיסיון, הדיון בבקשה ידון במסגרת עתירה לגילוי ראיה חסויה מכוח תעודת חיסיון, לפי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח משולב), התשל"א - 1971 (להלן: "פקה"ר"). כידוע, מקום שמבקשים לגלות לנאשם ראיה, שלדברי המאשימה כלולה בתעודת חיסיון, יש לדון תחילה, בהסרת חסיונה. רק לאחר מכן, ובמידה ונקבע כי יש להסיר את החיסיון מעל הראיה כולה או חלקה, ניתן לדון בסוגיית העיון בה, לפי המבחנים הקיימים בפסיקה בעניין זה. בנוסף ידוע, כי המחוקק קבע כדרך המלך בדיון לגילוי עתירה היא על ידי המותב הדן בתיק העיקרי (יעקב קדמי על הראיות חלק שלישי 1042 (מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע, 2009), להלן: "קדמי").

24. סעיף 45 לפקה"ר קובע:

"אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדן בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

25. בענייננו, הוגשה תעודה חתומה על ידי השר לביטחון הפנים מיום 17.10.2012, הקובעת חיסיון על כל פרט או מידע, שיש בו כדי לגלות את זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 12-0273-133. זאת, מהטעם של אינטרס ציבורי חשוב ומהנימוק, כי הם עלולים לסכן שלומם של בני אדם ולפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה. ביום 14.4.2013 התקיים דיון בפני, במעמד צד אחד, ובדלתיים סגורות בבקשה לגילוי ראיה חסויה ובו הוצגה לי הראיה החסויה, החוסה תחת החיסיון.

26. ההחלטה הסופית, באם ראיה תהיה חסויה מכוחה של תעודת חיסיון, נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, הדן בעניין (ראו: קדמי, בעמ' 1021).

27. השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו, עת הוא דן בעתירה לגילוי ראייה חסויה, היא האם "...הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה" (סעיף 45 לפקד"ר). ההלכה המנחה בתחום זה, נקבעה בב"ש 838/84 ליבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (3) 729:

"...עשיית צדק" בהקשר זה משמעותה ניהול הליך פלילי הוגן, שיש בו כדי לחשוף את האמת ולא לגרום לעיוות דין לאותו נאשם ספציפי העומד לדין. על-כן, אם חומר החקירה, אשר לגביו חל החיסיון, חיוני הוא להגנת הנאשם, כי אז, בוודאי, הצדק דורש את גילוי, ושיקול זה עדיף על-פני כל שיקול ביטחוני אפשרי... עדיף זיכוי של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראייה שיש אינטרס ביטחוני שלא לגלותה, על-פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות ראייה חסויה".

28. עוד נקבע בבש"פ 1924/93 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (4) 766: "...בקביעת 'הצורך לגלותה לשם עשיית צדק' יש לבחון את נסיבותיו של כל משפט ומשפט. הבחינה הינה מטבעה אינדיווידואלית וספציפית. יש לבחון את שדה המחלוקת שבין התביעה לבין הנאשם, וכן את מיקומה של הראייה וחשיבותה היחסית בשדה זה".

29. הוסיף על כך וסיכם, כב' השופט ברק בדנ"פ 1424/01 מדינת ישראל נ' חמדאן פורסם בנבו, 23.4.2001: "...אכן, ההלכה היא, כפי שנקבעה בפסקי הדין של בית משפט זה, כי בית המשפט יכריע באשר לחיוניותה של עדות חסויה להגנת הנאשם, לפי השאלה, האם בעדות זו מצוי פוטנציאל ראייתי, שעשוי - לפי קנה מידה אובייקטיבי - לעורר ספק סביר באשמת הנאשם...".

(ראו גם: קדמי, בעמ' 1028-1031, וההפניות שם).

30. כאמור, ביום 14.4.2013 התקיים דיון בפני, במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות בבקשה לגילוי ראייה חסויה. המאשימה, באמצעות קצין מודיעין, הציגה בפני בית המשפט את המידע הרלבנטי לעתירה, כולל מידע לגבי זהות האדם שמסר למשטרה את המידע המתועד כאמור בתעודת החיסיון ופרסה את טיעוניה בדבר נחיצות החיסיון.

31. כידוע, הנטל להוכחת החיסיון הוא על הטוען לו, ולכן במקרה זה הוא על המאשימה. בתום הדיון ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, איני מוצא כי בענייננו, הצורך לגלות את המידע החוסה תחת כנפי התעודה, לשם עשיית צדק, גובר על האינטרס הציבורי התומך באי גילוי. המידע האמור, כפי שפורט בפניי, עלול להביא, בין היתר, לחשיפתו של מקור משטרה. הצורך להבטיח את המשך שיתוף הפעולה של מקורות משטריים עם המשטרה הוא אינטרס ציבורי חשוב, שהוכר בפסיקה והסרת החיסיון תוצדק רק כאשר, באיזון, אי גילוי זהותו של המקור עלולה לגרום לפגיעה מהותית בהגנת הנאשם בתיק הנדון (ראו: קדמי, שם, בעמ' 1045 והאסמכתאות המפורטות בהערות שוליים 129 ו-130). במקרה הנדון, בחנתי את נתוני המידע אודות אותו מקור בזיקה לידיעה שמסר, גם במשקפיים סיגוריאליים, זאת תוך בחינת יריעת המחלוקת העולה מטענות הצדדים. בעקבות בחינה זו באתי לכלל דיעה כי גם על פי פרשנות מרחיבה, אין באותו מידע, בנסיבות התיק דנן, כדי לסייע לבית המשפט לעשות צדק ובוודאי שאין באי גילוי כדי לגרום לעיוות דין לנאשמים. בנוסף, אין בחומר החוסה תחת תעודת החיסיון, חיוניות ממשית להגנתם ואין בחשיפתו, במיוחד באספקלריה של הזיקה בין המקור לבין המידע, כדי לעורר ספק באשמתם. לפיכך, במקרה זה, האינטרס הציבורי לגבי חיסיון המידע המדובר, עולה על האינטרס של הנאשמים בחשיפתו לצורך הבטחת הגנתם, שכאמור בענייננו הוא רחוק וקלוש. כך, שבסופו של יום, עמדה המאשימה בנטל ההוכחה מצידה.

32. לגבי החומר הנוגע לת"פ 3179-09-12, כבר נקבע בהחלטתי מיום 14.4.2013, כי המאשימה תגבש עמדתה ותודיע אותה לב"כ נאשם 1.

סוף דבר

33. דין העתירה לגילוי ראיה חסויה, להידחות.

34. לאחר הדיון בעתירה, הועלתה ביום 30.4.2013, בקשה נוספת של ב"כ הנאשם 1, הנוגעת למידע הקיים, לטענתו, לגבי קשרים נטענים של עד תביעה 18 עם מחלקת המודיעין של משטרת ישראל ועל שיתוף פעולה מצד המשטרה עם אותו עד לצורך קידום מטרות הקשורות אליו. ב"כ הנאשם 1 ביקש להביא את אותו מידע לידיעת בית המשפט במעמד צד אחד. בהחלטה מיום 1.5.13, ביקשתי מב"כ הנאשם 1 להבהיר מדוע לא תוגש הבקשה לתיק בע"ח 29828-12-12, אשר נדון בפני כב' השופט מינץ אלא לתיק זה. תגובת הסניגור היתה כי הבקשה מוגשת למותב זה לאור העובדה שנושאו קשור באופן ישיר לטענות ולחומר החקירה שנדונו בפני בית המשפט בדיון האחרון, קרי בעתירה לגילוי ראיה. ב"כ המאשימה, במענה לאותה תגובה, ציינה כי ככל שברצונו של ב"כ הנאשם 1 לעתור לגילוי ראיה החוסה תחת תעודת חיסיון הדרך המתאימה היא עתירה חדשה לגילוי ראיה, מעבר לעתירה שנדונה בהחלטה זו, וכי במידה ומדובר בבקשה להמצאת חומר חקירה נוסף, הרי שעליו לפנות במסגרת בקשה מתאימה לפי סעיף 74 לחסד"פ.

35. ב"כ הנאשם 1 יציג עמדתו בעניין זה, בישיבה הקבועה ליום 16.5.13. יחד עם זאת, יובהר כבר כעת, לאור מהות החומר הנוסף המבוקש, כי בכל מקרה יידרשו ב"כ הנאשמים בישיבה זו לתת את תגובתם לכתב האישום, גם אם בדעתם לבקש הליכי גילוי נוספים מעבר לאלה שהתקיימו עד היום. זאת משום, שעל פני הדברים גם אם יתקיימו הליכים מן הסוג האמור בנקודה זו, אין הדבר מצדיק את תחילת הבירור הראייתי בתיק העיקרי וניתן לקדם את שמיעת התיק, תוך כדי דיון באותם הליכים, ככל שיידרש, לצד נקיטה באמצעים דינאמיים שיאפשרו לנאשמים למצות את הגנתם. ראו בשפ 1653/11 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.2011).

34. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים, בדחיפות.

ניתנה היום, ד' בסיוון התשע"ג, 13 במאי 2013, בהעדר הצדדים.